

VIATA CRESTINA

Nr. 16 (424)

Anul XI (2020)

10 Mai

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

**Duminica a 4-a după Paști
(Vindecarea slăbănogului)**

Mitropolitul Antonie Plămădeală

Comentatorii care tâlcuiesc această întâmplare minunată se opresc asupra răspunsului pe care l-a dat slăbănogul Mântuitorului: „**Nu am om care să mă arunce în scaldătoare**”. El expunea o stare de fapt care trebuia corectată. Nimeni nu se găsise, de atâta vreme, care, din milă față de el, sau din orice alt sentiment, ar fi încercat să-l ajute, să-l arunce în scaldătoare. Omul era complet singur, se afla într-o totală singurătate și izolare. Era lăsat pe seama lui însuși. Și iată cât e de rău să fie omul lăsat pe seama lui însuși! Să nu aibă alt om! Să nu aibă un prieten! Să nu aibă pe cineva aproape!

Acest lucru a venit Mântuitorul să-l corecteze. A venit să se declare El acel Om de care avea nevoie slăbănogul și nu-l găsea, pentru ca să ne dea nouă tuturor un exemplu. **Să fim oameni care ajută. Să fim oameni dedicați altora. Să fim oameni care să luptăm împotriva izolării în care se află aproapele și împotriva singurătății.** Cineva a fost întrebare odată: „Care este cea mai nenorocită stare în care s-ar afla un om?”. Răspunsul a fost: „Singurătatea”. [...]

Există în jurul nostru mulți factori care promovează singurătatea, printre aceștia un loc important ocupându-l indiferența unuia față de celălalt. **Indiferența și dezinteresul.** Câți nu zic: „Nu mă interesează vecinul. Ce treabă am eu cu aproapele meu? Am fost eu pus să fiu paznicul aproapelui meu, paznicul fratelui meu?”. Aduceți-vă aminte, cei care mai citiți în Sfânta Scriptură, că acesta a fost răspunsul dat de Cain în fața lui Dumnezeu, după ce îl omorâse pe fratele său Abel: „Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?” (Facerea 4, 9).

Un răspuns tipic păcătos, pentru că fiecare din noi e pus, de fapt, să fie păzitor al fratelui său, să se intereseze de fratele său. **„Aceasta vă poruncesc, ca să vă iubiți unii pe alții”** (Ioan 15, 17) și: **„Dragoste mai mare decât aceea, ca cineva să-și pună sufletul său pentru prietenii săi, nimeni nu are”** (Ioan 15, 13). Așa spune Mântuitorul cu orice prilej, pentru că numai iubirea creează punți între oameni. Numai iubirea te face să te gândești și la altul, nu numai la tine. Numai ea te îndeamnă să-ți reverși interesele și către celălalt.

Evanghelia aceasta este o Evanghelie a comuniunii. Ne învață să purtăm grijă unii față de alții, să trăim ca frații, să nu lăsăm pe nimeni în izolare, în singurătate, să nu lăsăm pe nimeni așa cum a fost lăsat acel slăbănog care, timp de 38 de ani, n-a găsit un om care să-l ajute.

Se plâng unii că nu sunt iubiți. Dar oare s-au gândit să iubească și ei? Iubirea se întoarce spre cel ce iubește. Ea îl bucură întâi pe acela, deși ea se întoarce apoi și dinspre cel iubit. „Cel ce-și iubește frații, spune Sfântul Ciprian, e onorat la rândul său cu prețul iubirii” (*Despre gelozie și invidie*, 16).

Când erai bolnavi, semenul vostru vă căra. Acum ați fost vindecați, cărați-l pe semenul vostru. Și așa veți plini, oameni buni, ceea ce lipsește în voi.

Smerita cugetare

FERICITUL AUGUSTIN

Pe urmele sfinților

© doxologia.ro

Să-l mulțumești lui Dumnezeu și pentru cele mai mari încercări

Sfântul Ioan Gură de Aur | Doxologia.ro

Lumea îl cunoaște astăzi (pe **lov** – n.n.), după atâtea și atâtea veacuri, nu pentru că dădea din averea sa săracilor, ci pentru că atunci când a rămas fără avere nu s-a pierdut cu firea; nu pentru că îi îmbrăca pe cei goi cu haine făcute din lâna oilor sale, ci pentru că atunci când a căzut foc din cer și a ars toate turmele sale, el L-a slăvit pe Dumnezeu. Înainte, îmbrăcându-i pe săraci, era milostiv; după aceea, slăvindu-l pe Dumnezeu pentru nenorocirea sa, s-a făcut purtător al înțelepciunii cerești. Înainte îi miluia pe săraci, după aceea L-a slăvit pe Dumnezeu. **Nu a spus în sine: De ce am pățit toate acestea? De ce s-au pierdut turmele mele din care hrăneam mii de oameni?** Și dacă eu nu eram vrednic să mă bucur de o ase-

menea avere, de ce nu s-a milostivit Dumnezeu măcar de săraci? Nici un asemenea gând nu i-a trecut prin cap. Dimpotrivă, cunoscând că **Dumnezeu pe toate le rânduiește spre folosul nostru**, l-a mulțumit. Să-l mulțumești lui Dumnezeu atunci când totul îți merge bine nu este un lucru de mirare. Dar să-l mulțumești pentru încercările cele mai mari este minunat și vrednic de laudă.

Dacă cei care s-au îmbogățit prin nedreptăți și furturi sunt cuprinși de o mare tristețe și deznădejde atunci când pierd fie și o parte mică din averea lor, câte laude nu i se cuvin lui **lov**, care chiar dacă a pierdut dintr-odată tot ce agonisise prin muncă cinstită, **nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeu și nu a încetat să-l mulțumească?**

Lectură

Citiți aici
Viața Sfântului și Dreptului lov

Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!

Să învățăm din pilde

Super-marketul lui Dumnezeu

Sfântul Paisie Aghioritul

Înainte cu mult timp mergeam în Autobuzul vieții. Și într-o zi am văzut o plăcuță pe care scria „Super-marketul lui Dumnezeu.” Și am rămas surprins! Când m-am apropiat, ușa s-a deschis larg și m-am aflat înăuntru. M-au întâmpinat lucrătorii angajați. Și

m-am umplut iarăși de uimire. Erau îngerăși! Unul dintre ei s-a apropiat zâmbind și mi-a dat un coș. „Cumpără cu înțelepciune tot ce vrei!” - mi-a zis.

Erau de toate acolo. Întâi de toate am pus în

coșul meu multă **Răbdare**, prețioasa **lubire** și **înțelegere**. M-am gândit: „acestea îți trebuie mereu, oriunde te-ai duce”. În continuare am luat o sacoșă de **înțelepciune** și două sacoșe cu **Credință**. Sfântul Duh era peste tot și L-am lăsat să mă pătrundă. M-am oprit puțin, dar mai încolo am văzut **Puterea**, indispensabilă în luptă. „Imi trebuie însă și **Binecuvântare**, **Smerenie** și **Recunoștință!**”, am gândit eu. Le-am procurat și pe acestea.

În sfârșit, m-am apropiat de casă pentru plată. Când am înaintat, însă, am văzut și **Rugăciunea** și **înfrânarea**. Sigur aveam nevoie de amândouă, pentru că știam că, odată ieșit din magazin, aveam să întâlnesc păcatul. **Pacea** și **Bucuria**, precum și **Doxologia** erau în ultimul raft.

Deci m-am apropiat de casă și l-am întrebat pe înger:

- Cât datorez?

Acela a zâmbit și mi-a spus cu simplitate:

- Ai luat toate câte ți-au trebuit?

- Da, i-am zis. Cât datorez?

A surâs și mi-a zis din nou: „Suma este plătită de mult. A plătit-o Hristos Cel întrupat, Cel Răstignit, Cel înviat!”

Viața Bisericii

Virgil Alexandru Iordache | Doxologia.ro

În diverse contexte, în zilele acestea ni s-a dat prilejul de a ne gândi mai mult la doctori și la sfinți.

Doctorul se ocupă de trupuri. „Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitorii ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său și doctorii au îmbălsămat pe Israel” (Facerea 5, 2). Dar trupurile sunt pământ și cenușă: „Pentru ce se trufește cel ce este pământ și cenușă, când în viață el le leapădă mereu dinăuntru lui? Boala îndelungată o taie doctorul și împăratul astăzi este și mâine va muri” (Ecclesiasticul 10, 9-10).

Cu toate acestea, pentru munca pe care o fac, doctorii merită toată cinstirea: „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul [...] Știința doctorului va înălța capul lui și înaintea celor mari va fi minunat. [...] Și doctorului dă-i loc că și pe el l-a făcut Domnul și să nu se depărteze de la tine, că și de el ai trebuință” (Ecclesiasticul 38, 1, 3, 12).

Boala trupului poate fi uneori un semn al păcatului celui bolnav: „Cel care păcătuiește împotriva Ziditorului său să cadă în mâinile doctorului” (Ecclesiasticul 38, 15). În astfel de situații, mersul la doctori nu ajută: „Dar el nici la boala sa n-a căutat pe Domnul, ci pe doctori” (Paralipomena 16, 12).

Doctorii sunt neputincioși în fața voii lui Dum-

Doctorii cei iubiți

nezeu: „Căci voi sunteți niște născocitori ai minciunii, sunteți cu toții niște doctori neputincioși!” (Iov 13, 2). „Și m-am dus eu la doctori, pentru îngrijire. Ei mi-au uns ochii cu o alife, dar am rămas orb” (Tobit 2, 10). „Și multe îndurase de la mulți doctori, cheltuindu-și toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai mult mergând înspre mai rău” (Marcu 5, 26). „Și cheltuiuse cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată” (Luca 6, 43).

Pentru bolile sufletului există un alt doctor: „Și auzind El, a zis: Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12). „N-am venit să chem pe cei drepti, ci pe păcătoși la pocăință” (Marcu 2, 17). Vindecarea sufletului poate

aduce și vindecarea trupului.

Vindecările vin mereu de la altcineva. Niciun doctor nu se poate vindeca pe el însuși, nici pentru bolile trupului, nici pentru cele ale sufletului: „Cu adevărat Îmi veți spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuși!” (Luca 4, 23).

Doctorii pot fi iubiți de oameni sau pot să nu fie iubiți: „Vă îmbrățișează Luca, doctorul cel iubit” (Coloseni 4, 14). Noi, cei slabi, avem preferințe – dar un sfânt iubește toți doctorii, pentru că iubește toți oamenii. Dintre doctori sunt sfinți cei care iubesc toți oamenii. Un doctor sfânt poate ajuta și la vindecarea trupului, și la cea a sufletului, urmând lui Hristos, Doctorul sufletelor și făcătorul doctorilor.